

Svátosti a svátostiny

Do stavu manželského vstoupili

dne 6.9.2008 Dagmar Stejskalová a Roman Budiš

dne 13.9.2008 Lucie Lukešová a Miroslav Řípa

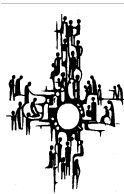
dne 20.9.2008 Hana Šutrová a Rostislav Halva

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 21.6.2008 pana Jana Ježe, nar. 22.7.1927

dne 23.7.2008 paní Marii Krejčovou, nar. 20.9.1914

dne 23.8.2008 paní Margitu Schusterovou, nar. 24.2.1941

Pozvánky

SEDMIKRÁSEK

Ahoj děti. Prázdniny skončily a se začátkem nového školního roku se k vám vrací váš Sedmikrásek. Čeká tu na vás spousta her, písniček, malá výtvarná dílna a spousta starých i nových kamarádů. Budeme scházet opět každé pondělí v 16,30 hodin v klubovně Orlovny. První setkání se uskuteční 6.10. 2008.

Srdečné zdraví maminky ze sedmikrásku

MINISTRANTI

Kluci, chcete se setkávat s kamarády, kteří také chodí do kostela a do náboženství? Chcete si zasportovat, pobavit se? Tak přijďte, schůzky ministrantů se konají každou neděli od 9,00 hodin (po ranní mši svatě).

MISIJNÍ KLUBKO

Schůzky děvčat budou každé pondělí v 16,30 hodin v Orlovně.

NOVÝ JERUZALÉM

Prosebná mariánská pout' Nový Jeruzalém bude v Olešnici 12.12.2008.

PRODEJ KNIH

Každoroční adventní prodej knih je naplánovaný na neděle 30.listopadu a 14. prosince 2008 od 9.00 do 13.00 hodin v prostorách fary.

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, nám. Míru 86, 679 74 Olešnice, tel.: 607 177 690, 516 463 117, email: olesnice@katolik.cz. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Příspěvky jsou redakčně upraveny. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.

Úvodní slovo	2
Z farní kroniky	
Rok 1940 (přepis farní kroniky).....	3
Hrdinové mlčí	5
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	11
Příspěvky ze života farnosti	
Poutě do Wambeřic.....	12
Duchovní obnova a misionářka Marta.....	12
Výlety dětí s náboženstvím	13
Activ8	15
Tábor v Bukovince.....	16
Pobyt v Batelově.....	17
Pout' ke sv. Vavřinci v Olešnici.....	19
Pout' do Neratova.....	20
Ministranský čundr.....	21
Pout' Sloup, Křtiny, Vranov.....	22
Pěší pout'.....	24
Výročí evangelického kostela.....	25
Poděkování	25
Ze života farnosti	
Farní budování	26
Svátosti a svátostiny.....	27
Pozvánky	27

Foto na titulní straně:

Začátek září byl ve farnosti spojen s poděkováním Hospodinu za hojnou úrodu. Slavnost Dožíněk doprovodila krojovaná děvčata a zástupci obcí naší farnosti. Posvětili jsme kytice obilí, které poté převzali hospodáři. Je dobré umět poděkovat Tomu, z jehož rukou přijímáme tak četná dobrodíní.

Jak se daří plnit naše plány?

Stavební boom v České republice podle všeho stále trvá. Patrně je to i v naší farnosti. Nepřehlédnutelné je budování farní kavárny, jejíž otevření bylo avizováno na začátek září. Nakonec k němu nedošlo. Jde totiž o prostor skýtající takové možnosti, že nakonec práce ustaly především z důvodu nevyjasněné koncepce.

Jak se však ukázalo, tento záměr je v Božích rukách. 1. srpna 2008 byl vypsán dotační titul, prostřednictvím něhož se otevřela možnost získání prostředků na úpravu celého farního dvora. Kavárna tak může být zahrnuta do jeho celkové koncepce.

V současné době probíhají práce na zpracování potřebné projektové dokumentace a žádosti o poskytnutí dotace. Z celkových investičních nákladů (které v této chvíli ještě nejsou známy) by podíl farnosti představoval 7,5%, což je jistě velmi lákavé.

Upravena by měla být plocha dvora umožňující posezení i pořádání akcí pod širým nebem. Vedle kavárny a hygienického zařízení, po kterém tak dlouho voláme, by zde měla vzniknout klubovna, skladovací prostory a část kapacity by mohla být využitelná pro nabídku jednoduchého ekonomického ubytování zájemcům o krásy a lákadla Olešnicka. V žádném případě nechceme konkurovat stávajícím ubytovacím kapacitám. Je to však určitá možnost, jak získat nějaké prostředky na budoucí provoz. Snahou je, aby celý areál byl multifunkční, využitelný co možná nejvíce způsoby. Celý projekt bude rozdělen do několika ucelených etap.

Další již probíhající akcí jsou stavební úpravy fary. Jde zejména o úpravu bytu pana faráře vybudováním koupelny s WC a výměnu otopného systému. Ukazuje se, že plánované práce s sebou strhnou lavinu souvisejících prací ve stylu hesla: „Když už se tu něco dělá a práší se,...“ Snad se podaří je udržet v rozumných mezích a nenavýšit nadměrně odhadovaný rozpočet.

V plánu je i úprava otopného systému v kostele. Měla by být realizována do začátku topné sezóny (kostelní). Naplánované osekání severní stěny v kostele a provedení omítek v presbytáři bude patrně nutné odložit až na jaro, jelikož bude nutné veškerou energii věnovat již rozběhnutým pracem.

A když se na tyto plány podíváme pohledem čísel? Úprava bytu pana faráře s odečtením příspěvku biskupství představuje náklad 80 000,- Kč, změna otopného systému na faře je odhadnuta na 180 000,- Kč, změna otopného systému v kostele 80 000,- Kč. A další náklady související se stavebními úpravami fary: oprava podlahy 30 000,- Kč, oprava původní koupelny 25 000,- a úvaha je i o kompletní opravě elektroinstalace s odhadem 100 000,- Kč. Což v celkovém součtu představuje sumu 495 000,- Kč

Přestože se nejedná o stavební akce takového rozsahu jako v minulosti, vyžadují neméně úsilí a možná skýtají trochu více neznámých. A v celkovém součtu představují poměrně významnou částku. Věříme, že i tentokrát nám náš dobrý Bůh projeví svou přízeň a veškeré plány se nám podaří dotáhnout do úspěšného konce ku prospěchu nás všech.

Ing. Josef Kánský

Výročí evangelického kostela

O svátku Povýšení svatého kříže oslavili naši olešniční bratři evangelíci 140. výročí vysvěcení kostela. Celou stavbu provázelo od počátku mnoho překážek. Podle tolerančního patentu směla být založena samostatná náboženská obec jen v místě, kde se k evangelické víře přihlásilo více než 100 rodin nebo 500 duší. Taková obec měla právo postavit si vlastní modlitebnu, mít vlastního učitele a zvolit si vlastního faráře. Počet rodin v Olešnici však byl tehdy nižší než požadovaná hranice: 35 rodin a 135 duší. Olešniční se několikrát obraceli na císaře s prosbou o možnost postavení vlastního kostela. Tomu bylo vyhověno až po mnoha strastech a základní kámen byl položen v roce 1860, slavnost svěcení se pak konala v neděli 13. září 1868.

Tato oslava se stala příležitostí ke společnému setkání zástupců obou farností a prohloubení vzájemných dobrých vztahů jak mezi farníky našich farností, tak i jejich duchovních správců.

o. Pavel

Poděkování

Děkuji Bohu, Panně Marii, andělům strážným a všem svatým za pomoc a ochranu při pěším (a autobusovém) putování na Velehrad.

Děkuji všem farníkům v Olešnici, kteří naplnili jednu z možností, ke kterým nás vybízí Pán Ježíš v evangeliu slovy o skutcích tělesného milosrdenství, pocestné (poutníky) přijímat do svých domovů. Možná i pro poutníky to není jednoduché, vždyť Boží syn se s nimi ztotožňuje - "Kdy jsme tě přijali (nepřijali)?"

Děkuji všem Vám, kteří jste při letošní pěší pouti na Velehrad přijali poutníky do svých domovů, dali jim nocleh, možnost se umýt, vyspat a najíst.

Děkuji také těm, kteří nás po celý týden doprovázeli svými modlitbami. Pán Bůh toto všechno přijal jako naši společnou oběť o vyprošení návratu lidí našeho národa k Němu a poctivému křesťanskému životu, k životu, který má smysl a cíl.

Děkuji také všem, kteří s námi putovali. Olešnická farnost se umístila na 2. místě v počtu poutníků (10) v našem severozápadním (vítochovském) proudu (paprsku). Na 1.místě byly Jámy (12) a na 3. místě Radešínská Svratka (8).

Pokud byste se chtěli dovědět podrobné zajímavosti a vše o této pěší pouti (a všech jiných), pak doporučuji navštívit, číst a přidat do oblíbených internetové stránky www.poutnik.jan.cz.

Na závěr něco čtenářům, kteří se o sobě výše nedočetli: "Neklesejte na mysl, nevěšte hlavu, že jste něco propásli. Dá-li Bůh a všichni svatí, budeme-li živí a mírně zdraví - 17. srpna 2009 znovu vycházíme a dojedeme večer do Olešnice a budeme znovu prosit u Vašich dveří a srdcí; 18. srpna 2009 v 8 hodin znovu vycházíme z Olešnice na Velehrad pěšky a 22. srpna 2009 znovu na Velehrad autobusem"

jáhen Ladislav

Úvodník

Každý výlet, každá pouť a připravovaná cesta vyžaduje pečlivé zvážení – jednak sil, financí, cestovních možností, výdrže potravin i vlastní fyziky. Před každou plánovanou delší cestou je radno na jedné straně připravit dostatek jídla a oblečení a na straně druhé pamatovat i na omezený objem zavazadel, které budeme muset vláčet. Každý rok takto vylučovací metodou odkládám zbytečné věci, které buď již neunesu a nebo při troše štěstí potřebovat nebudu.

Ve chvíli balení prvního zavazadla na dovolenou jsem ještě netušil, že to letos nebude balení poslední.

V první zářijové dny čekalo vystěhování celé fary do půdních prostor pro připravovanou rekonstrukci farního topení. Neustálé přebírání věcí a třídění mezi důležitými dokumenty a zbytečnostmi zabralo celý týden. Při každém stěhování si vzpomenu na jednu dobrou stařenku ze Starého Hobzí, jak si přála raději vyhořet, než se stěhovat. Každá věc v domě ji někoho připomínala, odkazovala na kus života, a tak hromadila a sbírala stále další a další věci.

I fara je někdy za staletí provozu takovým muzeem vzpomínek. Jako kluci jsme s bratrem milovali prolézání a potulování se po faře ve Starém Hobzí. Její půda skýtala nepřeberné množství pro nás exotických a starých věcí, doprovázených vůní sušících se kopřiv a dalších bylin.

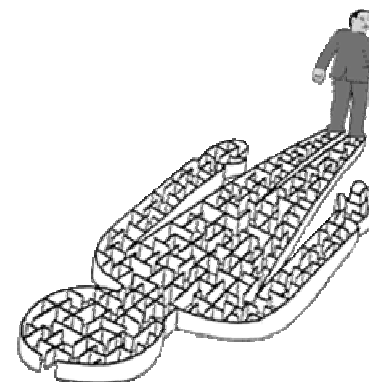
Dnes v době vyčištěných farních půd se již těžko vracím – do období dětství snad jenom okamžik rekonstrukce olešnické fary mě znovu donutil vrhnout se na půdu a přehrabovat krabice při hledání všech těch potřebných věcí, které jsem ve shonu balení před rekonstrukcí zapomněl vytrádit.

Na všem prý máme umět vidět něco dobrého, tak tedy stěhování věcí na půdu mi připomnělo kus radostného dětství – prozkoumávání tehdejší farní půdy ve Starém Hobzí.

Doplnit jenom vůni sušených bylin a nepoznám, o kterou půdu se jedná!

Děkuji tímto všem obětavým farníkům za pomoc při vyklízení před následnou rekonstrukcí fary.

Váš o. Pavel

Rok 1940 - přepis farní kroniky

Rok 1940 počal velikou zimou. Mrazy začaly 8.12.1939. Do vánoc mrzlo mírně, po vánocích pak nastaly vánice a kruté mrazy. Mrzlo nepřetržitě do 11.3.1940. Na sv. Řehoře začalo rychlé tání, jež bylo v následujících dnech přerušováno slabšími mrazy. V zimě byla veliká bída o uhlí. Na sv. Josefa celý den mínus pět stupňů mráz! Do kanceláře a do kaplanky byla zakoupena pilinová kamna, protože nebylo možno sehnat ani koks ani uhlí. Tato dvojice kamna jsou inventární. Mnoho bramboru a řepy zmrzlo. Na silnicích se pilně vyhazoval sníh, ale sotva byly silnice uvolněny, přišla nová vánice a cesty byly zase zaváty. Pro nedostatek uhlí bylo celý únor prázdno a vyučování začalo 4. března.

Obnova sv. misie

Ve dnech 9. – 15. března vykonali u nás obnovu sv. misie redemptoristé z Červenky - rektor P. Rudolf Mayer, P. Josef Kalous, P. Arnošt Holubníček

Penitentů bylo 1835, komunikantů 4100.

Počasí obnově nepřálo. V neděli při zahájení, byly cesty zaváty, veliký vítr a vánice. V pondělí se trochu uklidnilo. V úterý náhlé tání a mnoho vody. Ve čtvrtek mnoho vody, rozbředlý sníh. V pátek vánice. Přesto byla účast značná. Matrikové katolíci však ve veliké většině misii ignorovali. Misionářům dána odměna 1 100 K.

Celý rok 1940 byla počasí nepříznivé, na faře bylo nutno topit až do 20. 5.. Následkem hrubých mrazů zmrzlo mnoho stromů. Pohroma byla větší než v zimě 1929 – 1930. Také farská zahrada byla těžce navštívena. Nezůstalo tam téměř nic! Vymrzly také ozimy, žita, pokud zůstala, byla řídká. Úroda byla slabá, žita velmi málo a počasí žnám nepřálo. Brambor bylo také méně, okopaniny se méně povedly. Zelenina rovněž. A k tomu všemu po celý rok válka!

Válečná doba nezabránila významné práci u kostela. Od r. 1938 byly u kostela rozvaliny po odstraněném starém divadle. V zimě 1939 – 1940 započala obecní rada vážně uvažovati o úpravě prostranství u kostela. Byli pozváni zástupci konkurenčního výboru a okrašlovacího spolku, aby společně se zástupci obce nutnou úpravu projednali. Také měla býti probrána otázka úhrady nákladu. Výsledkem porady bylo usnesení, aby projekt na zamýšlenou úpravu byl zadán arch. Janu Velkovi z Brna, jehož doporučil památkový úřad v Brně. Arch. Jan Velek vypracoval skutečně projekt, v němž zdůraznil zachování rohu, který vynikl odbouráním divadla a dále vyřešil příchod ke kostelu ze strany severozápadní, od lékárny, schodištěm, po němž se mělo od silnice vystupovati na plošinu před kostelem. Je totiž známo, jak těžce se v zimě udržuje schodiště, aby se dalo po něm bezpečně chodit. Proto na návrh zúčastněných dala obec projekt arch. Velka k provedení oprav staviteli Bohuslavu Šmídovi z Poličky. Ten projekt upravil tak, že nebude třeba zřizovati schodiště a ke kostelu se bude přicházeti mírným svahem. Když se začalo jednati o úhradě, prohlásili zástupcové okrašlovacího spolku, že nemohou na úpravu přispěti. Byla tedy ujednána dohoda mezi obcí a konkurenčním výborem tohoto obsahu: Stavbu opěrné zdi a úpravu prostranství u kostela provedl konkurenční výbor podle projektu arch. Velka

Pěší pouť do Staré Boleslavi

K čemu putovat na začátku září téměř dvě stovky kilometrů na středočeské poutní místo? Velkolepé svatováclavské oslavy u příležitosti jedenácti set let od narození patrona našeho národa přece vypuknou až kolem osmadvacátého. Zajisté. Avšak poutní putování (pomineme-li omílanou výmluvu stran vysokoškolského kalendáře) má v klidu prvního poprázdňového pracovního týdne ideální umístění.

Před samotným počátkem jsme očekávali, že naše cesta ke svatému Václavovi bude spíše poutním výletem. Tomu na mapě odpovídaly turistické značky žďárskovrchovoželeznohorské části naší trasy. Brzy však přišel tvrdý asfalt polabské roviny a s ním hlubší pohroužení se do úmyslů, kterými byla naplněna naše pouť (včetně těch života naší farnosti se dotýkajících). Pěší putování je též často spojováno s osobním pokáním. Můžeme dosvědčit, že je to volba do značné míry vhodná.

Naše cesta byla krom jiného plná zajímavých setkání: setkání s ochotou posloužit pěším sklenicí šťávy či dokonce bábovkou, s komunistickým krajem a čtyř a půl tisícovým městem bez kostela, s farníky na hlavy padajícím ronovským kostelem sv. Vavřince a rozsáhlou činností tamějšího třiaosmdesátiletého pana faráře, se systémem chodu a s pohostinností kolínského arciděkanství, s pražským poutníkem, který nás během jediného dne provedl čtyřicet čtyři kilometrů kolem Labe...

(Polo)pouť tří poutníků skončila po namáhavém pochodu ranní tmou 12. září 2008, tři sta sedmdesát let od slavnostního průvodu s palladiem, obrazem Matky Boží Staroboleslavské, které bylo tehdy přeneseno z Prahy do Staré Boleslavi. Po mši svaté v kostele Nanebevzetí Panny Marie přišla na řadu zevrubná prohlídka kostela svatého Václava.

Cesta plná útrap, modliteb a „promodlený“ cíl, příklad světce, úcta k Matce Boží - vše má jediný smysl: osobní přiblížení se ke Kristu, k Bohu. Věříme, že na přímělu svatého Václava a Panny Marie dá Bůh, abychom pochopili Jeho cesty a sami přispěli k naplnění úmyslů, které jsme do naší pouti vložili.

FVV

Samozřejmě nezapomenul ukázat anděla s dřevěnou nohou. Po chvíli jsme ale baziliku museli opustit, protože ten den se zde konaly hned čtyři svatby a jedni snoubenci již čekali na prahu chrámu. Přesunuli jsme se do ambitů, kde nám otec Prnka pustil zvonkohru. Poté jsme se rozdělili na dvě části. Zde se silně projevilo, že hlavní organizátor (jáhen Kinc) odjel: všichni organizovali a nikdo nevěděl, co bude. Netušil jsem, jestli se už odchází nebo se jdou nakupovat oplatky a čaje, nebo jestli se zatím poslouchá zvonkohra nebo ještě něco jiného. To by byla jedna velká výtka pro příště. Nakonec se vše jaksi vyřešilo a rozdělení i odchod proběhly úspěšně.

Ti, kterým již nohy neslouží nejlépe, zůstali v ambitech a modlili se křížovou cestu, ve které zvláště prosili za kněze a nejen kněžská povolání. My (většinou) mladší jsme se vydali na modlitbu Radostné cesty. Postupně jsme se zamysleli nad sedmi radostmi Panny Marie, a to zvěstování Panně Marii, navštívení, narození Páně, tři Králové, vesel se nebes, Královno, seslání Ducha svatého, nanebevzetí a korunování. Před každým zastavením jsme zpívali. Hádejte, co jsme zapěli před zastavením narození Páně a tři Králové? Přeci Narodil se Kristus Pán a My tři Králové! Prvně jsem nad tímto výběrem písní kroutil hlavou. To mě ale vyprovokovalo k tomu, abych se trochu zamyslel a po chvíli si uvědomil: Kristus se nechce v nás narodit a skrze nás působit pouze o Vánocích, ale v každé vteřině našeho života! On nechce, abychom si jeho narození připomenuli jedenkrát do roka, vždyť se přeci chce vždy znovu a znovu rodit do našeho života! Tolikrát jsem to z kazatelny slyšel a až teď mi to „docvaklo“! A když v nás je Kristus, tak je logické, že se Mu přijdou nejen Králové poklonit... Neklanějí se nám, ale Kristu v nás...

Při odjezdu ze Křtin mě téměř úplně ujel autobus, ale protože nakonec počkal, tak můžu napsat, co se dělo na posledním zastavení první zářijové soboty, tedy na Vranově. Po delší chvíli, kterou jsme mohli věnovat třeba tiché modlitbě, jsme prožívali krátkou adoraci, kterou vedl místní paolán, otec Karel. Právě na Vranově si jakýmsi zvláštním způsobem uvědomuji blízkost naší nebeské Maminky, její jemnost, nenucenost, něhu, prostě lásku. Asi proto se mi odsud nikdy nechce. Jsem rád, že právě na konec naší pouti je zařazen Vranov. Je to taková krásná tečka celé poutě.

Zároveň si ale vždy uvědomím, že kdyby zůstalo jenom u té tečky, tak by to byla velká škoda! Na pouti se pěkně chovám, dost se modlím, často chci odstranit ze svého života něco špatného, zasvěcuji se Panně Marii. Pak přijedu z pouti a... nic. Moc se nesnažím, jako bych na pouti nic neslíbil, jako bych tam ani nebyl... Proto si myslím, že bych měl každý den svého života žít jako na pouti. A co vy, nezkusíte to také? Každý den jako na pouti. Není to jednoduché; ale pokud chceme nestát jen na místě ve svém dolíčku, kde to je prostě moje, kde je to ideální a nikdo mě z mého klidu neruší; tak to je naprosto nutné! Každý den jako na pouti...

Karel Adamec

opraveného stav. B. Šmídem. Obec Olešnice dá konkurenčnímu výboru 40 000,-K (= částku, kterou dostala za staré divadlo), zaplatí plány a postaví svým nákladem chodník podél zdi. Celé upravené prostranství bude připsáno kostelu. Tato dohoda byla schválena obecním zastupitelstvem v Olešnici dne 21. května 1940. Konkurenční výbor se rozhodl, že celá úprava bude provedena v režii, stavitelský dozor svěřen staviteli Čenku Jelínkovi z Olešnice, vrchní dozor nad celou úpravou převzal ochotně zdarma stavitel B. Šmíd z Poličky. Práce byla zahájena v pondělí 3. 6. 1940. Během léta a podzimu byla postavena hlavní opěrná zeď z kvádrového kamene, opěrné zídky pro park pod hlavní zdi a byly zhotovovány mosaikové dlaždice k projektované dlažbě plochy kolem kostela. Konkurenční výbor se pustil do podniku velmi nákladného bez prostředků. Farníci ochotně přispěli potahy, zdarma byl dovážen stavební materiál a odváženo rumovisko. Také mnoho peněz se sešlo. Okresní výbor v Boskovicích daroval kamen a drť z okresního kamenolomu. Okresní úřad v Boskovicích udělil na tuto úpravu 25 000,- K z úvěru na provádění veřejných prací k zvýšení pracovní činnosti. Tento příspěvek se měl vztahovati i na stavbu hlavní opěrné zdi. Později však okresní úřad vyslovil souhlas, aby položka na stavbu hlavní opěrné zdi byla z rozpočtu pro tento příspěvek vyňata, aby si konkurenční výbor mohl vyžádati na stavbu této opěrné zdi subvenci od ministerstva veřejných prací.

Proč jsme žádali, aby položka na stavbu opěrné zdi byla z vyúčtování pro tento příspěvek okresního úřadu vyňata?

27. 6. 1940 byla totiž provedena zemským úřadem v Brně kolaudace zlepšení silnice v průtahu obce Olešnice. Při této kolaudaci poukazoval farář Leopold Benáček jako člen okresního výboru, že odbouráním divadla byl ohrožen kostel a poněvadž divadlo, které zastávalo funkci opěry kostelního zdiva, bylo odstraněno v zájmu stavby silnice, jež třeba jako dodatečnou práci postavit na účet stavby silnice opěrnou zedí. Kolaudátor se přiklonil k těmto vývodům a stavbu opěrné zdi na účet silnice doporučil, přičemž náklad na vybudování opěrné zdi byl rozpočtem na 80 000,- K. Ministerstvo veřejných prací projevilo s tím souhlas a povolilo na opěrnou zeď 90 % subvenci. Tím jsme získali 72 000,- K. Na podzim bylo vedeno jednání o sochu sv. Václava, která má být postavena na rohu opěrné zdi. Provedením sochy bylo prověřeno chrámové družstvo v Pelhřimově.

Na podzim došlo k změně kooperátorů. P. František Voneš byl zcela neočekávaně přeložen 1. 10. 1940 do Židlochovic a do Olešnice byl poslán P. Jan Pinc, který přišel z Telče. Ve farnosti šířily se pověsti, že P. Voneš byl odvolán na zákrok faráře, což bylo zcela nepravdivé. Na žádost faráře zaslala biskupská konsistoř do Olešnice tento přípis:

„Biskupská konsistoř potvrzuje tímto, že dp. Leopold Benáček, farář v Olešnici, nikdy ani ústně ani písemně, ani přímo ani nepřímo nežádal, aby vlp. František Voneš, bývalý kooperátor v Olešnici, byl z Olešnice odvolán. Potvrzuje dále, že dp. farář Leopold Benáček žádal telefonicky, aby vlp. František Voneš směl v Olešnici zůstat jako kooperátor. Biskupská konsistoř nemohla mu však z vnitřních důvodů zprávy diecése vyhovět.“

pokračování příště

Hrdinové mlčí

V letošním roce oslavil osmdesáté páté narozeniny olešnický rodák pan Karel Kašpárek. Bohužel se nám doposud nepodařilo udělat s ním rozhovor do našeho farního zpravodaje.

Abychom Vám alespoň trochu mohli přiblížit jeho pestrou a často dramatickou životní pouť, předkládáme Vám následující skutečnosti, jak je sepsal jeho přítel pan Josef Novotný.

Karel Kašpárek se narodil 14. června 1923 v Olešnici v č. 125. Obecnou školu vychodil v Olešnici a gymnázium od roku 1936 studoval na ulici Křenová v Brně. Maturoval v červnu 1942 za největšího nacistického teroru (atentát na Heydricha a následné popravy). Vysoké školy byly uzavřené, proto začal pracovat ve velkoobchodu s textilem v Brně. Později jako kontrolní asistent „Svazu užitekosti a dědičnosti hospodářských zvířat“ působil na bystřicku.

Na podzim roku 1944 se v obcích, kde Karel pracoval - Rozsochy, Albrechtice, Kundratice - začali objevovat partyzáni skupiny Dr. Tyrše a Jermaku. Karel s nimi přicházel do styku a sledoval jejich činnost. Neuniklo mu, že partyzáni už jsou školeni politicky ve prospěch komunistické strany, která se po válce měla plně chopit moci v Československu, jejich školitelem byl komunistický partyzán Karel Procházka. Karla Kašpárka činnost partyzánů, jak ji viděl, přivedla k názoru a rozhodnutí angažovat se po válce politicky v boji proti komunistům.

Hned jak to bylo možné, začal studovat medicínu na Masarykově Univerzitě v Brně. Vstoupil do Strany Lidové a na škole byl zvolen předsedou Klubu Lidových Akademiků, což byla studentská organizace. Na schůzích se netajil svým vyhraněným antikomunistickým názorem. Ve svých dvaadvaceti letech se stal populární brněnskou osobností. Funkcí mu přibývalo a stal se i předsedou Ústředí Lidových Akademiků v Praze, členem KNV v Brně a dokonce členem ústředí ČSL v Praze.

Rokem 1947 se začal stupňovat boj levice a pravice o moc ve státě. Karel byl zván na vzájemné schůzky demokratických stran. Radili se, jak čelit komunistické rozpínavosti a Karel sám zorganizoval školení Lidových Akademiků na Mitrově. Na toto vícedenní školení konané v září 1947 se vloudil jakýsi Olšan z Veselky. Karel ho znal, protože se učil u Motyčků v Olešnici pekařem a udivilo ho, co tam pohledává. Z toho pak, jak na onom setkání ten člověk vystupoval a vyzvídal, Karel správně odhadl, že tam nemůže dělat nic jiného než fízla. Pro Olšana bylo velkým úspěchem dostat se na tajnou schůzku Lidových Akademiků, ale současně i prohrou, že tam byl někým poznán. Pro ostatní účastníky školení to bylo veliké zklamání, že se naše demokracie hrouť. V této době už měli komunisté v rukou policii a sledovali svoje odpůrce. Karel byl zván na policii, vyslýchán a bylo mu vyhrožováno.

Pout' Sloup - Křtiny - Vranov

V dobách, kdy žili naši předkové, nebylo ničím neobvyklým, že v celém kraji zuřily zákeřné nemoci. Vždy, když územím prošla epidemie nějaké choroby, zůstávaly po ní desítky i stovky mrtvých. Jednou, právě když bylo lidem nejhůře, když je na kolena srážela zákeřná nemoc, dospěli k názoru, že vlastními silami nemohou nákazu překonat. Proto se rozhodli vykonat pouť k Panně Marii na poutní místo, kde zvláštním způsobem působí – tedy do Sloupu. Tenkrát vykonat pouť nebylo tak snadné jako dnes, do Sloupu šlo procesí pěkně po svých, žádný autobus! Naši předkové se tehdy Panně Marii zasvětili a prosili ji, aby se přimluvila u svého Syna, a ten aby zbavil olešnický kraj nakažlivé nemoci. Slíbili jí, že pokud je vyslyší a na její přimluvu budou epidemie zbaveni, tak každý rok budou do Sloupu putovat a děkovat za vyslyšení své prosby.

Nebeská Matka vzala své děti vážně. Skutečně v neuvěřitelné rychlosti choroba odešla z našeho kraje. A olešničtí každý rok plnili to, co slíbili. Pravidelně připutovávali s celým procesím děkovat Panně Marii za vyslyšení svých prosb a samozřejmě i prosit za to, čím žili a co je trápilo. Podoba těchto poutí se během let měnila, ale smysl zůstával stejný... Putovávalo se i tři dny: do Sloupu, Křtin a na Vranov. V dnešní autobusové době se tato poutní místa navštíví během jednoho dne a to pravidelně první sobotu v září...

Letos se poutního zájezdu zúčastnilo o něco méně lidí, než jiné roky. Snad to bylo způsobeno tím, že mnoho farníků pojedje za necelý měsíc na Slovensko (a jedna pouť do měsíce přeci stačí, že?!?!). Tak velká tragédie to ale nebyla, naplnil se sice jenom jeden autobus, ale zato pořádně (až po strop). V sobotu 20. 9. časně ráno jsme vyjeli. V autobuse se trochu zpívalo, trochu modlilo, trochu povídalo; a tak cesta ubíhala poměrně rychle.

Nejdříve jsme zastavili ve Sloupě, zde jsme slavili mši svatou. Kázal jáhen Marcel Puvák, kterého známe z TV Noe. Po mši nás opustil pan farář i jáhen Kinc, na oba čekaly další povinnosti. U Panny Marie bolestné jsme obnovili zasvěcení, které učinili naši předkové.

Právě ve Sloupu si silně uvědomuji, jakou neskutečnou bolest musela prožívat Maria pod křížem. Také já přináším naší Matce a Královně své radosti a především těžkosti, bolesti. Přitom si uvědomuji, jak ta moje trápení jsou malinkatá oproti těm, která se pod křížem zatínala do srdce naší Matky... Maria se ale nevzdala, nezačala nadávat a proklínat Boha za to, co dopustil. Ona vše uchovávala ve svém srdci a věřila, že to je Boží vůle. Věřila, že Bůh splní své slovo – a třetího dne jej skutečně splnil. Proto věřím, že když se Marii zcela svěřím se vším, co prožívám, tak ona to vezme za své a provede mě obdobím temnoty až k nedělní radosti... Tuto zkušenost zažili naši předkové a jistě i mnozí z vás.

Po kratším, ale intenzivním bloudění nás uvítaly Křtiny. Neznalost trasy odnesla jedna ze značek podél silnice (když se autobus kácí, pardon otáčí, tak sice nelétají třísky, ale značky!). Ve chrámu jména Panny Marie se nás ujal jeden z místních otců premonstrátů a pověděl nám něco o kostele.

Dalším zastavením na naší pouti byl dřevěný kostel sv. Jana Křitele ve Slavoňově u Nového Města nad Metují, o který se stará P. František Šotola, někdejší farář v Bystrém u Poličky. Pověděl nám něco z historie dřevěného kostelíčka, jehož stěny i strop jsou ozdobeny ornamenty, z nichž bychom nenašli dva stejné. Protože letos P. František slaví 80 let života, poděkovali jsme mu i my při mši svaté v nedaleké Rokoli. O půvabnou svatynku pečují sestry schönstadtského hnutí. Prosili jsme nejen za naše úmysly (každý mohl napsat prosbu a vložit do velkého džbánu), ale i za oba jubilanty a naše duchovní otce, aby je Pán Bůh chránil a Panna Maria je skryla pod svůj plášť. Písní „Dobřem jsme se sešli! jsme naši pout’ ukončili.

J.B.

Ministrantský čundr

O prázdninách jsme si my, větší ministranti, udělali opět svůj čundr. Táborů, brigád, dovolených a dalších akcí bylo mnoho, tak jsme si vyrazili poslední týden. No, jak se říká: „to nejlepších nakonec“.

Celým čundrem nás provázeli sv. Augustin a jeho matka sv. Monika, jejichž svátky připadly na dny našeho čundru. Vyrazili jsme od kostela směr Čechy a jelikož jsme v „schengenu“, šlo to bez pasové kontroly, ale když jsme chtěli zpět na Moravu, museli jsme ukázat své pasy:-). Navštívili jsme hradiště, kde přebývala i královna Kunhuta a porodila zde svého syna. Šli jsme dál po vytyčené trase, až jsme uviděli úžasné místo na oběd. Krásný výhled, stín, měkká tráva, jenže to bylo na kopci. Vyhlásili jsme závody a s těžkýma botama a krosnama to dalo opravdu hodně zabrat.

Při příchodu do Vítějvse nás vítalo hlášení a slyšeli jsme, že do obce zavítal obchodník. Šli jsme to omrknout a koupili 1,5 kg cibule a 2 kg hroznů. Hlavně skrz cibuli se na nás všichni dívali zajímavě, ale nám to nevadilo. Odpoledne jsme si užili zdolávání ohradníků (auu!), hrozny (mňam) a taky transport zraněného. Byl to sice jenom nácvik, ale velká zkušenost. Vyzkoušeli jsme, že nějaký stoličky z ruk apod. jsou na nic a je potřeba vyrobit nějaký nosítko, nebo ho vzít na záda.

Navečer jsme objevili příhodné místo pro nocování, tak jsme zakempili, udělali guláš a spali jako v pohádce.

Ráno, po pečlivém úklidu a přehlídce bojových umění, jsme se vydali přes Veselku domů. Ještě jsme se, jako na začátku, zvažili a zjistili jsme, že jsme byli celkem lehčí o 30kg.

Nepodali jsme sice kdovíjaké extrémní výkony, nenavštívili exotické země, nebyli v přímém ohrožení života, ale poznali jsme blízké okolí našeho domova a ruku na srdce, kdo zná třeba jenom nejbližších 5 km od svého domova?

Honza Novotný

S odstupem více jak dvaceti let průběh této akce na Mitrově vypověděl Olšan spisovateli estébáckých románek s. Fialovi. Ten děj sepsal a vydal v knížce „Krasevec“. Události jsou tam popsány nepravdivě, vymyšlené, snad měly sloužit k povýšení Olšana a pomluvit Karla. Pravdou zůstalo, že po školení na Mitrově Olšan po Karlovi slídlil a chtěl ho zničit jakýmkoliv způsobem a za jakoukoliv cenu.

Počátkem prosince 1947 Karel, jako angažovaný student, dostal od ministra Hály úkol zajet do Bratislavy a dohodnout se Slovenskou Demokratickou Stranou společný postup s českými demokratickými stranami proti připravovanému komunistickému puči. Slovenští demokraté měli tenkrát na Slovensku dvoutřetinovou převahu poslanců v parlamentu, ale podcenili agresivitu komunistů, kteří v té době již měli Slovenskou demokratickou stranu zdiskreditovanou, rozbitou. Podle názoru tehdejšího místopředsedy Cvinčeka už v té době společný postup demokratických stran proti komunistům v republice neměl šanci na úspěch. Karel se tedy vracel z Bratislavy s vědomím, že demokracie v naší vlasti prohrála, že prezident Beneš nápor komunistů neudrží a západ nám nepomůže.

Za dva měsíce se stalo to, čeho se Karel obával. Komunisté provedli puč a již za šestnáct dní byl Karel vyloučen ze studií na všech vysokých školách republiky, vyloučili ho ze všech funkcí, které zastával, a nakonec byl s osmnácti prvními členy i se zakladatelem strany Šrámkem vyloučen ze Strany Lidové. Následovaly výslechy, že prý se dopouštěl velezrádných činností.

Pro Karla nastala těžká doba. Poznal, že je sledován, a začal se skrývat. Pouze v noci navštěvoval známé a oni jeho. Podávali si zprávy, kdo byl kvůli Karlovi vyslýchán. StB shromažďovala záznamy o jeho údajné protistátní činnosti, aby ho mohla zatknout. Písemně ho vyzvali, aby se hlásil na pracovním úřadě, kde mu vystaví doklady pro transport do trestního oddělu Ostravsko-Karvinské uhelné pánve. Tam měl odčinit křivdy, které způsobil lidově demokratickému zřízení. Vzal si tedy ranec a šel. Věděl, že jeho sestra a matka by se staly za něho rukojmím režimu. Lékařskou prohlídku do transportu prováděl MUDr. Spazier, který Karla znal a řekl mu, že se postará, aby do dolů nešel. Na základě jeho zdravotního posudku byl Karel z transportu vyřazen.

Od této doby už mu hrozilo zatčení. Skrýval se u známých, často měnil úkryty a několik týdnů pobýval až v Trnávce a domů se nevracel. Stal se psancem ve své vlasti, ale jeho známí mu pomáhali. Karel vzpomíná, že pan Stodola ho oblékl, pan Krejčí z Olešnice dal peníze na cestu, poslanec Štambachr přidal peníze a slivovici na podplacení rakouských celníků. Jiní připravovali a hledali snadný a bezpečný přechod hranic.

Dne 2. srpna 1948 se Karlovi podařilo v okolí Mikulova kukuřičným polem překročit hranice. Podařilo se mu přesvědčit a podplatit rakouské celníky, kteří jej převedli do Vídně. Je třeba si uvědomit, že Rakousko směrem od naší jižní hranice bylo Sovětskou okupační zónou, střeženou sovětskými vojáky. Ve Vídni podle připraveného plánu prvně navštívil bratra olešnického faráře P. Benáčka.

Ten mu poskytl radu, jak se v Rakousku pohybovat a dal mu první existenční pomoc. Vedení Rakouské Lidové Strany mu vystavilo falešný osobní průkaz, na který se z Vídně dostal do západních okupačních pásem Rakouska.

Krátký čas pobyl v Salzburku, potom v Innsbrucku (tehdejší hlavním městě francouzské okupační zóny). V Rakousku od začátku pokračoval v politické činnosti proti komunistickému režimu. Když opouštěl vlast, znal dobře sloven i písmem německy, částečně francouzsky a latinsky. V emigraci se doučil anglicky. Byl nesmírně talentovaný, bystrý a společenský, proto se mu lehce dařilo získávat známé. V Innsbrucku se potkal s bývalým poslancem Bohdanem Chudobou a na jeho doporučení pracoval jako poradce francouzských bezpečnostních orgánů. Od začátku padesátých let působil jako dopisovatel rozhlasové stanice Svobodná Evropa v Rakousku. V té době se stýkal s utečenci z Československa (Krejsta, Halva z Rozsíčky...), pomáhal jim, aby nehladověli a dostali se z utečeneckých táborů dále na západ. Tenkrát v Rakousku byla o potraviny větší bída než u nás.

V době, kdy Karel zmizel estébákům z dohledu, bylo po něm pátráno i na Olešnicku. Podle získaných dokumentů z archivu StB, olešnický tajný agent vytipoval jeho přátele, a ti byli sledováni: Josef Cibulka, Jiří Konrád, Stanislav Peša, Josef Soukal, Jaroslav Cveček a Karel Kašpárek-bratranec. Sledování trvalo tak dlouho, než českoslovenští agenti zjistili, kde se Karel pohybuje. Organizoval se dokonce jeho únos do Československa. Ze Salzburku jim Karel unikl do Innsbrucku a tam únosce, agent StB jménem Tojtík-Samek, Karla našel. Najal si na pomoc silného muže, aby mu pomohl Karla spoutat a odvléci. Ten však Tojtíka ohlásil a francouzská policie ho zatkla. Podle získaných dokumentů z archivu StB je znám další agent nasazený na Karla, který šel na západ jako utečenec. Do blízkosti Karla se dostal, ale jako špion nedosáhl úspěchu. Jinak se na západě uplatnit nedokázal a ještě před rokem 1960 se vrátil zpět do Československa.

V té době se Karel stal pověřencem Křesťanskodemokratické Unie, organizace sídlící v New Yorku, která sdružovala křesťanské demokraty Československa, Polska, Maďarska, Slovinska a pobaltských republik. V této funkci osobně poznal Konráda Adenauera, Roberta Schumana-francouzského premiera, Piera Pflimlin, Roberta Lacourta - rakouského kancléře, Juliuse Raaba, jeho nástupce Gorbacha - italského ministra zahraničí a pozdějšího předsedu vlády Amintona Fanfaniho a mnoho dalších významných osobností. Tyto informoval o situaci v naší vlasti. Roku 1955 se oženil a příští rok i s manželkou odjeli do Spojených států, kde jim byl přiznán statut rezidentů, t.j. čekatelů na americké státní občanství, které dostali roku 1968.

V roce 1957 se vrátili do Evropy. V Rakousku Karel pokračoval v činnosti pro RSE a Křesťanskodemokratickou Unii. Koncem roku 1958 mu ředitel stanice RSE Julius Firt nabídl místo redaktora. Karel nabídku přijal a začal jako sekretář, potom redaktor, pak vedoucí oddělení zpráv, předseda závodní rady celé stanice Svobodná Evropa a Svoboda, čítající 2 000 lidí. Dále působil jako poradce ředitele a později jako úřadující ředitel Českého vysílání pod jménem LAMBERSKÝ. Koncem roku 1990 odešel do důchodu.

Pochvalovali si klimatizaci v prostorách celé kavárny (nikomu tam nebylo horko). Mládežníci krásně vyzdobili stoly ubrusy, svícmi, květinami, našla se zde i zednická lžice a kladivo, což všem přítomným připomnělo, že je potřeba kavárnu dokončit. Atmosféra v kavárně byla příjemná, nálada veselá, pan farář sršel vtípem. Výhodou bylo, že se podlaha nemusela zametat ani drhnout.

Celý slavnostní den byl zakončen vtipnou pohádkou o drakovi, kterou si připravila mládež. Pohádka se hrála na přírodním jevišti v Kněževsi. Musím říci, že zde rostou velcí umělci. Role byly šité na míru a herci se jich bravurně zhostili. Honza musel jít do světa, aby poznal, že jeho „poklad“ (Helenka) bydlí vedle v chalupě. Musel se také poprat s vlastní leností a nástrahami pana rádce. Pohádka byla nejen zábavná, ale také poučná. Po pohádce následoval farní táborák s opékáním uzenin od pana Šutery. To už jsme ale museli odjet, neboť nás čekala dlouhá cesta domů.

Měli jsme možnost s manželem prožít pár dní s farností našeho syna. Bylo nám s vámi dobře, díky. Tak jako myslíme denně v modlitbě na něj, tak myslíme i na vás, aby byl on pro vás a vy pro něj požehnáním.

Marie Lazárková

Pout' do Neratova

V neděli dne 17.8.2008 jsme jeli na pout' do Neratova, Slavoňova a Rokole. Všechny tři kostely se nacházejí v Orlických horách.

Neratov je místem setkávání tří národností - Čechů, Němců a Poláků. Poutní kostel Panny Marie Nanebevzaté byl koncem války poškozen Rudou armádou. Další nevratná škoda vznikla během totality. Klenba kostela v roce 1957 spadla a omítka na zdech opadala. V kostele rostly stromy - prostě ruina.

Až po revoluci mohl tajně vysvěcený kněz Josef Suchár (jeho rodiče mají chalupu v prosetínské farnosti v Brťoví) začít kostel opravovat. Nezměrným úsilím a prací otce Josefa a mnoha dobrovolníků byla víc než 2 m vysoká suť vyvezena, stěny zbaveny náletových rostlin a zpevněny, opraveno dvouvěžové průčelí kostela, střecha pokryta a částečně prosklena. Otec Suchár, který letos slaví padesátku, je plný nadšení nejen pro věci Boží, ale i pro Sdružení Neratov, farní Charitu, Farmu Orlice aj.

Přijímá do práce lidi po výkonu trestu, pěstounské rodiny, postaral se o vybudování chráněných dílen pro postižené s prodejem jejich výrobků. V letošním roce si v Neratově připomínají 275 let od posvěcení chrámu, na který byl již vystaven demoliční výměr. Z místa, které mělo být lidmi zapomenuto, se stává místo setkávání. Vždyť na neratovskou pout' se sjíždějí lidé nejen z Orlických hor, ale i z Moravy a zahraničí. Modleme se proto s neratovskými:

Pomoz nám prosím, naše milá Paní, postavit z trosek zas krásný chrám.

Ten první z kamene, ten druhý v srdcích, tak, jak si přeje tvůj Syn Král.

Pout' ke svatému Vavřinci v Olešnici

Svatému Vavřinci byla svěřena, jako arcijáhnovi papeže Sixta II., charitativní činnost církve. Byl to tedy člověk nejen duchovní, ale velmi lidský, který viděl potřeby druhých. Na místě, kde byl pohřben, dal v Římě Konstantin Veliký postavit baziliku. Úcta k svatému Vavřinci se brzy rozšířila i do dalších končin země.

Když jsem poprvé navštívila městečko Olešnici o prázdninách v roce 2007, potěšilo mě, že zdejší kostel je zasvěcen právě tomuto světcovi. Vzpomínala jsem, jak jsme před pár lety klečeli se synem u jeho hrobu v jedné z patriarchálních bazilik Říma. Bylo to první místo, kam mě syn v Římě vzal a nyní je kostel jeho prvního samostatného kněžského místa zasvěcen právě tomuto světcovi.

Letos se slavilo významné jubileum - 1750 let od jeho smrti. Oslavě tohoto výročí předcházela ve čtvrtek 7. 8. duchovní obnova, kterou vedl P. Josef Beneš, farář z Hrotovic. Jeho přednáška byla zaměřená na Božské ctnosti - víru, naději a lásku.

Obnovit a upevnit vztah z Bohem tak, aby se všechny ostatní vztahy odvíjely z tohoto vztahu, znamená uznat, že jsem hříšník a nechat se Kristem uzdravit. P. Elias Vella při svých rekolekcích popisuje tři kategorie hříšníků: Do první patří ten, který akceptuje, že je vinen, ale nevěří, že by se mohl změnit, neodevzdává se Bohu, nic pro změnu nedělá. Do druhé se řadí člověk, který sice občas svůj hřích vidí, ale je přesvědčen, že za něj mohou jiní. V třetí skupině je hříšník, který svůj hřích uzná, vyzná, lituje, akceptuje svou slabost. Dává ho Ježíši, aby ho vynesl na kříž a zničil. Duchovní užitek obnovy je úměrný tomu, jak je člověk schopen se Kristu otevřít.

Zbývající čas do neděle byl časem přípravy na slavnost. Řekové na rozdíl od nás rozlišují dva časy: cheiros - čas měřitelný (máme ho stále málo) a cairos - čas prožitkový - to je čas, který dává všemu hloubku.

Na nedělní slavnost připutovali dva kazatelé: olešnický rodák Mons. prof. ThDr. Ladislav Tichý, profesor Teologické fakulty v Olomouci a RNDr. Matúš Kocian Ph.D., farář v Českém Brodě.

Nedělní slavnost byla oslavou Boha, který stále hledá člověka, aby ho učinil šťastným. P. Matúš Kocián ve své promluvě zdůraznil hrozbu relativismu a mluvil o svatosti všedního dne - vše dělat s Kristem, nechat ho vstoupit do našich záležitostí, a to na místě, kde jsem, v povolání, které mám. Mši svatou v 11 hodin doprovázela skvělá mládežnická hudební skupina. Dopoledne byly slouženy tři mše svaté, odpoledne bylo svátostné požehnání s udělením novokněžského požehnání P. Bohumilem Urbánkem.

Do farní kavárny, kde byla přichystána slavnostní tabule, se sešlo plno hostů (asi 35) – kněží z daleka i z blízka, řeholní sestry, přátelé, představitelé politického života - hejtman Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek, JUDr. Marie Cacková, radní Jihomoravského kraje. Všichni si pochutnali na výborném obědě (šéfkuchařky paní Mistrové).

Prezident rozhlasových stanic James Buckley, který byl dříve senátorem za spolkový stát New York a asistentem ministra zahraničí Spojených států, Karlovi napsal:

V okamžiku, kdy odcházím z Mnichova, chci vyjádřit osobní uznání Vaší prozíravosti, s níž jste vykonával svoje funkce. Přihlížíme-li ke složitosti našich operací, vyžadujících při jejich uskutečňování mimořádně vysoký stupeň porozumění a férovosti, prokázal jste mimořádné schopnosti.

Váš James Buckley

Těžko si dokážeme představit situace, kterými Karel během svého života musel projít, ale i díky kterým získal takové zkušenosti a znalosti, že mu byly svěřeny tak vysoké funkce, které s úspěchem zastával. K tomu mu dopomohly jistě i jeho vynikající charakterové vlastnosti, veliké nadání, jeho neúnavná píle ale i touha pomoci svému porobenému národu. Celý svůj život dal službě vlasti, boji za obnovení demokracie a ukončení vlády komunistické totality. Zažil při tom mnoho potíží, odříkání i zklamání. Vícekrát se ocitl v přímém ohrožení vlastního života. Komunističtí agenti ho neustále sledovali a pronásledovali. Kolikrát opakovaně estébáci a jejich špióni usilovali o Karlovo odvezení do Československa, se zjistit nepodařilo. Jisté je, že toho potom zanechali a přešli na akce teroristické a Karel se jejich terčem stal. Do jeho blízkosti se dostal a několik roků s ním pracoval známý československý špión Minařík. Tomu nakonec nebylo pražskou centrálou povoleno uskutečnit teroristický útok na Svobodnou Evropu, ten byl uskutečněn až v roce 1981. V roce 2003 bylo zjištěno, že útok na Svobodnou Evropu provedla sedmičlenná skupina komunistických vrahů Dona Karlose nebo Šakala. Karel útok na svou osobu s velkou dávkou štěstí přežil, ale odnesla to jeho sekretářka, hlasatelka i sekretář.

Jak a proč se teroristické akce na západě prováděly bylo prokázáno, vysvětleno a zodpovězeno přímo aktéry NKVD a StB v televizních pořadech v roce 2002. O teroristické akci proti Svobodné Evropě byl pořad za účasti Karla Kašpárka dne 4. července 2002 na ČT2.

Dá se předpokládat, že estébák Olšan o teroristických aktivitách na Svobodnou Evropu věděl. Byl nešťastný z toho, že Karel přežil a stále uniká. V té době si prý postěžoval poštovnímu doručovateli panu Matouškovi z Olešnice: „Kdybych Kašpárka kdekoliv uviděl, na místě ho zastřelím“. To už byl nejméně v hodnosti podplukovníka StB.

Ke spisům, které estébáci na Karla vedli, se Karel sám dostal krátce po sametové revoluci kuriózním způsobem. Estébák likvidující jeho svazky s uvědomil, že se dají zpeněžit. Zajel si do Mnichova a Karlovi je prodal. Dále mu řekl, že na něho bylo vedeno osm sloh spisů a některé jsou uloženy až v Moskvě. To potvrdil i Úřad pro vyšetřování komunistických zločinů v lednu 2004. Mezi nejstaršími byl spis z roku 1948 vedený na činnost tajného agenta Olešňáka, kde je psané jeho pravé i krycí jméno. Ten Karla střežil na Olešnicku a později se účastnil i při vykonstruovaném Olešnickém procesu tím, že navigoval Matouše, což potvrdil i svědek.

Poslední spisy Karel získal po roce 1996 v archivu v Pardubicích. Cestou domů se stavil u nás a jednotlivě jsme je probírali. Slzy po tvářích mu tekly nad spisem, kde se dočetl jak s proradnou pomocí svých známých měl být vlákán do NDR a zatčen. Že se to nepodařilo je snad tím, že Karlova ostražitost byla vynikající a měl i štěstí.

Na západě na Karla zprvu nic dobrého nečekalo. Tam musel utéci proto, aby si zachránil holý život a utíkal pro svoje přesvědčení. Hledal pomoc v nepřátelské zemi i u těch, které jsme po válce z naší země vyhnali. Jeho vlastenectví bylo tak veliké, že i tyto ústrky překonal a nakonec pomáhal a pomáhá sbližovat znepřátelené národy. Ve své vlastenecké aktivitě přečkal nekonečně dlouhé období komunistické totality a dočkal se i jejího konce. Dnes, kdy s odstupem pěti desetiletí jeho vykonanou práci pro naši republiku hodnotíme, nám připadá až neuvěřitelné, jak toto všechno mohl se ctí a úspěchem vykonat. Nikdy toho, co ve svém životě vykonat, nelitoval a říkal: „Kdybych se měl znovu rozhodovat, jednal bych stejně, ne jinak.“

Na druhé straně jeho pronásledovatel Olšan to dotáhl až na plukovníka StB, což je vysoká hodnost, ale Karla se mu nepodařilo zlikvidovat, což byla jeho celoživotní touha. Po sametové revoluci, roku 1995 Olšan onemocněl rakovinou, chodil po Brně, vyhledával ty, které pronásledovat, a žádal odpuštění a milosrdenství.

Karel byl a je velice skromný, málo mluví o tom co dělal a co vykonat. Řídí se heslem: hrdinové mlčí. Nikdy se o něm moc nepsalo, nemluvalo. Proto nejen na Olešnicku, ale v celé republice je málo známý. Dobře ho znají a uznávají v mediálních kruzích Českého rozhlasu a televize.

Karel byl po pádu komunismu soudně rehabilitován a uvalené zatykače na něho byly zrušeny. Dne 16. listopadu 1990 mu byl udělen diplom na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně a obec Olešnice ho 20. května 1991 jmenovala čestným občanem Olešnice. Jiných ocenění dosud nedostal, ačkoliv si Státní vyznamenání od prezidenta dávno zasloužil.

Po roce 1990, kdy odešel do důchodu, na požádání přednášel na vysokých školách v Mnichově o snaze České republiky vstoupit do evropské unie. Dále byl pověřen zkoumáním vzájemných vazeb tajných bezpečnostních orgánů států Varšavské smlouvy na NKVD. V letech devadesátých Karlovi bylo nabídnuto dělat poradce prezidentu Havlovi. On tuto nabídku nepřijal, protože poznal, že mnoho lidí, kteří na západ přišli v roce 1968, zklamalo. Bylo mezi nimi dosti kariéristů a ukřivděných komunistů. Na západě poznali ty horší stránky kapitalismu a po roce 1990 se do Česka vraceli, včetně estébáků a agentů a tito lidé začali podnikat. Proto je republika taková, jaká je. Toto mě Karel předpovídal už před čtrnácti lety a jeho předpověď se splnila.

Tyto a další skutečnosti, dá-li Bůh, se budeme moci dočíst v připravovaném rozšířeném vydání Olešnického mementa, které pan Novotný připravuje.

První den jsme si zahrály několik seznamovacích her a zjistily jsme, že i ty “cizí holky” jsou úplně normální, jako my. Druhý den jsme byly po rozcvičce rozděleny do čtyř skupinek. Večer to začalo být dramatické... setkaly jsme se s jedním takovým divným človíčkem bydlícím v podzemí a říkajícím si “PERMONÍK”. Po vzájemném představení nám přidělil do každé skupinky patronku, jednu z větších holek. Tyto patronky nám pomáhaly a staraly se o nás. Když jsme měly nějaký problém, tak jsme šly právě za naší patronkou, která nám se vším poradila a když to bylo v jejích silách, tak nám i pomohla. Ale musím se ještě vrátit k naší oblíbené postavičce - permoníkovi. Je to taková úžasná postavička, která se pořád směje a mluví legračním hlasem, je oblečená do takového skřítkovského oblečku. Ale teď jsem se zapovídala o permoníkovi a málem bych zapomněla na nemluvného ducha zrádce královny, žijícího ve sklepeních s permoníky, kterému permoník trefně říkal “dušík”. A my jsme měly možnost tohoto dušíka zachránit, osvobodit jeho duši. Byl to kdysi dávno opat, který zneužil královniny přízně a prozradil její tajemství, a proto se dostal do této nezávidění hodné pozice, kdy musel čekat, než ho někdo zachrání. A dočkal se... Ale k jeho záchraně vedla dlouhá a strastiplná cesta, kterou jsme podstoupily a vyplatilo se to! Bojovaly jsme ve skupinkách boj plný temnoty a nástrah. Dokonce i patronky za nás bojovaly se zlými permoníky a vrátily se pěkně “zmaštěné” (dozvěděly jsme se, že zlí permoníci bojují borůvkami a to byste se divili, jakou mají dobrou trefu)...

A naše snažení bylo permoníkem spravedlivě a po zásluze oceněno. Dostávaly jsme od něj takové barevné papírky, zjistily jsme, že je to součást mozaiky, kterou jsme nakonec složily. Vznikl nám z toho portrét právě zmiňovaného opata alias dušíka, který společně s dalšími dary (fyzickými i duchovními), co jsme dušíkovi daly, dopomohl dušíkovi do nebe. Jsme o tom přesvědčeny, v noci jsme se totiž vydaly na opatovo panství - hrad Roštejn, kde nám to hradní paní (opat byl její dávný předek) všechno potvrdila a v hradní kapli jsme byly svědky toho (na vlastní oči jsme to viděly), že se opravdu opat dostal do nebe.

Stihly jsme také výlet, sbírat “permoníky” (bobříky), také noční hlídky a spousty a spousty her, které nás nikdy neomrzí! Jídlo? Naprosto nepřekonatelné!

Co ještě dodat? Snad jenom, že to bylo prostě super! Správně akční, super nové i stávající kamarádky, úžasné vedoucí a hlavně nekonečně moc nezapomenutelných zážitků...

vzpomínající holky z klubka

Táborový program a cestování časem nebylo nic tak jednoduchého. Děti se naběhaly a nazávodily, učily se spolupracovat a dohodnout se, poslouchat jeden druhého a vyjít si vzájemně vstříc. Zadováděly si na koupališti ve Křtinách, ale pokoukaly i po krásném Santiniho kostele a jeho kostnici s podivně malovanými lebkami. Některé děti ocenily náročnou pěší túru za přírodními krásami Moravského krasu, některé děti však vůbec ne (my vedoucí slibujeme, že poučení mochničkami a teplem budeme příště opatrnější při plánování výletu). Jako pozitivní zážitky děti hodnotily i takové věci jako např. život bez elektroniky, noční přepadení a noční hlídání tábora, hru na „bitvu u Lepanta“, vysvobození docenta Šroubka z klece a výbuch stroje času na závěr tábora.

Mezi pozitivní zážitky nás vedoucích patří, krom již výše zmíněného, spolupráce s rodiči na organizaci tábora a dobrá spolupráce mezi námi navzájem, pod vedením hlavního vedoucího, Vítka Plíhala. Nicméně, na úplný závěr tohoto článku připojujeme jeden jasný a výstižný vzkaz všem dětem a dospívající mládeži (v jejich vlastní hatmatilce): Děkujeme Vaším rodičům za důvěru, kterou k nám mají, a děkujeme Vám, že jste všichni hafec mega úplně kruté prostěnejvíc hustí, protože jedině díky tomu letošní tábor byl - a dá-li Bůh i příští rok bude - v cajku!

Podle ankety od dětí a ze zkušenosti ostatních vedoucích a své vlastní sepsala kolegyně docenta Šroubka, historička Evelína Schmutzigová (K.Č.)

Pobyt v Batelově

Několik holek z olešnického Misijního klubka se vypravilo na začátku prázdnin na skvělý pobyt do Batelova...

Už v autobuse jsme si užily spoustu legrace, např. na prvním přestupu v Rovečném se jedna slečna od nás málem polila, ale to nic, jen jí už nezbylo pití na cestu... Tak jsme na druhé zastávce v Bystřici musely doplnit zásoby na další cestu a na zkrácení dlouhé chvíle jsme si zahrály nějaké hry. A už jsme byly v autobuse a zanedlouho jsme zase přisedaly, tentokrát ve Žďáře nad Sázavou, kde jsme stihly autobus tak tak, ale stihly jsme jej... Jinak tomu bylo v Jihlavě, kde nám ujel díky rozkopané silnici. Další autobus nám jel až za 3 hodiny a to jsme čekat nechtěly, tak jsme se dobrodružně vydaly na průzkum a zjistily jsme, že za 5 minut nám jede vlak z nádraží, o kterém jsme nikdo nevěděly, kde je. Ale my jsme nemeškaly a zeptaly jsme se jedné domorodé Jihlavanky a ta nám ukázala cestu, ale také dodala, že za 5 minut to opravdu nestihneme, to by jsme musely opravdu moc, moc rychle běžet. Ale my jsme se nedaly a vyběhly jsme a stihly jsme to!!! Všichni jsme si vzájemně pogratulovaly, opravdu to byl obdivuhodný výkon a zvládly jsme jej všechny! Do Batelova jsme sice přijely s malým zpožděním, ale přijely jsme!!!

Privítala nás plná fara. Setkala se tam děvčátka z Batelova, z Prušánek a když jsme se přidaly my, byla nás opravdu veliká tlupa. Představte si: 31 táborníků, včetně vedoucích a kuchařek, to byla paráda!

poznámka redakce - vysvětlení zkratk (nejen) pro později narozené:

KNV – krajský národní výbor. Totalitní obdoba dnešního krajského úřadu.

NKVD – sovětská tajná služba zabývající se vnitřní bezpečností, rozvědkou a kontrarozvědkou. Podstatnou součástí její činnosti bylo pronásledování lidí, kteří byli, ale mnohem častěji pouze „by mohli být“, odpůrci režimu. Používala k tomu nejodpornějších metod včetně mučení a vraždění. Později existovala pod názvem KGB a byla oficiálně zrušena 6.11.1991. Je evidentní, že současná ruská tajná služba převzala nejen její personál, ale v mnohém i její praktiky.

StB – státní tajná bezpečnost. Obdoba NKVD působící v satelitní ČSSR.

RSE – Rádio Svobodná Evropa je rozhlasová stanice určená k svobodnému šíření informací do zemí, kde svoboda není. Zahájila vysílání 1.5.1951 v Mnichově. V roce 1994 přesídlila do Prahy. V roce 1995 se původní česká redakce RSE připojila k Českému rozhlasu a vznikl tak Český rozhlas 6. RSE dnes vysílá v 28 jazycích.

NDR – Německá demokratická republika. Totalitní stát vzniklý 7.10.1949 v sovětské okupační zóně v Německu. V důsledku toho vznikl v ostatních okupačních zónách demokratický stát Německá spolková republika (NSR). K opětovnému sjednocení Německa došlo až 3.10.1990.

9/6

Je mezi vámi otec, který by dal svému synovi hada, když ho prosí o rybu?
(Lk 11,11)

V životě každého se vyskytují starosti, které se mohou týkat všeho, co prožíváme. Mohou to být starosti existenční, starosti tykající se zdravotního stavu, starosti s dětmi anebo starosti, které mají příčinu v současné situaci rodiny, ve které žijeme. Někdy mohou být tyto starosti tak vážné, že nám berou radost ze života a působí velké trápení. Když se však na ně podíváme skutečně kriticky, poznáme, že si je někdy vytváříme sami a že se jich můžeme zbavit, když budeme mít správný pohled na sebe a na události kolem sebe.

Některé starosti jsou však takové, že se jim nemůžeme vyhnout a že musíme hledat řešení, které je odstraní. Takové starosti se mohou týkat třeba blížícího se utrpení, které oprávněně předpokládáme a kterému se neumíme vyhnout, nebo se mohou týkat dobra lidí, kteří nám jsou blízcí a kterým chceme pomoci.

Každé naše trápení nám pomůže správně prožít víra v osobního Boha, který je vševědoucí, všemohoucí a který nás skutečně miluje. On ví o všem, co nás trápí, zná naše síly a schopnosti a hlavně zná vždy řešení, které je pro nás nejlepší a nejvýhodnější. On nás nenechá bez pomoci, ale dá nám ji v takové formě a v takové době, které jsou pro nás jistě nejlepší. On od nás očekává jen skutečnou důvěru v působení jeho prozřetelnosti v našem životě, a to i tehdy, když je z lidského pohledu situace neřešitelná. Právě v té chvíli si můžeme připomenout slova Kristova, že nebeský otec miluje každého z nás víc, než miluje pozemský otec svoje dítě. My se musíme učit důvěřovat Bohu ve všech situacích, které prožíváme. Každý z nás si už mnohokrát ověřil ve svém životě Boží působení a pomoc, a proto nás to má naplňovat důvěrou.

Je vlastností lidí, že brzy zapomínají na všechno, co dostali, a často zapomínají děkovat, většinou jenom prosí. My si máme často připomínat skutečnost, že jsme Boží děti, že Bohu na nás záleží a že vždy můžeme počítat s jeho pomocí. Máme si často uvědomovat Boží dobrotu a jeho vztah k lidem, jak nám naznačil ve svých podobenstvích Kristus Pán. Když budeme číst evangelia pozorně a vztahovat Kristova slova na sebe, bude nám to pomáhat správně prožívat další období našeho života, která mohou být těžká, protože budeme mít jistotu, že nejsme sami, ale že nad námi bdí Otec, který chce naše dobro a dá nám jistě všechno, co budeme potřebovat. Čím bude větší naše důvěra v Boží dobrotu, tím snadněji prožijeme všechno, co nám život přinese.

O. Josef Šik

Když se setmělo, začala vigilie. Byl to pro mě úžasný zážitek. Nejvíce mě oslovila svědectví, se kterými se podělili někteří zúčastnění. Po vigiliu nastalo noční bdění. Jelikož je noc dlouhá, mohli jsme si vybrat, jakým způsobem ji strávíme. Někdo mrzl venku - byla totiž velká zima - a někdo si raději zašel do vyhřáté budovy (všude se modlilo, zpívalo...). Když už byli všichni dostatečně unavení, odebrali jsme se k hlavnímu podiu na jitřní mši svatou. Začínala ve čtyři hodiny ráno. Tato mše měla začínat za východu slunce, zatažená obloha to však nedovolila. Nikomu to ale nevadilo a neubralo na náladě. Při požehnání dostal každý zúčastněný malý dáreček. Bylo to motto celého setkání „Dostanete sílu ducha svatého, který na vás sestoupí a budete mi svědky“ (Sk1,8)

Pak nastalo loučení a v polospánku jsme se vydali na cestu domů. Byli jsme unavení, ale plni dojmů a zážitků. Těšili jsme se na dobrý oběd a pohodlnou postel.

Helča Vaverková

Tábor v Bukovince aneb Cestování skrz naskrz stoletími

Už jste si nechali od dětí z (nejen) olešnické farnosti povyprávět, jaké je to nastoupit do stroje času a vystoupit o několik století jinde? Jak se našinec cítí mezi prvními křesťany v antickém Římě v roce 64 našeho letopočtu? Co se dnešní člověk může všechno naučit od žáků svatých Cyrila a Metoda v roce 885, těsně před jejich vyhnáním z Velké Moravy? Jaké to je popovídat si s tureckými obchodníky v předvečer bitvy u Lepanta roku 1571, či jaké je to pomáhat židovskému uprchlíkovi prokletit se uzemím, okupovaným Hitlerovými vojáký, do bezpečí v nelehkém roce 1942?

To vše a mnoho dalšího jsme zažili na letošním táboře v Bukovince. K cestování časem nás přiměla lady Phusecle – požádala nás totiž, abychom pátrali po jejím bratranci, docentu Šroubkovi, který je tvůrcem podivného přístroje na létání do různých století. My jsme rádi pomohli. Docenta Šroubka jsme našli a nadto jsme poznali i kus historie a vyzkoušeli si na vlastní kůži atmosféru dob minulých...a jednou jsme se dokonce ocitli i v době budoucí, ve 24. století.

Ke komfortu našeho horečného cestování ze století do století přispívaly pohodlné stany, ve kterých jsme bydleli (byly zapůjčené od kolegů z Větřova), dále klidný les všude okolo nás, čerstvý vzduch na kadibudkách (to ovšem do té doby, dokud si jej jejich uživatelé nezahustili vlastními esencemi) a stále modré nebe nad hlavou. Ani nám nebudete věřit, jak o nás bylo postaráno po dalších stránkách! V podmínkách polní kuchyně královsky vyvářely a naše žaludky krmily dvě vrchní kuchařky - paní Vaverková a Sobotková, u jejichž vyhlášených lahůdek „plšíků na smetaně“ a „Metodějova mlsu“ se rozplývaly nejen děti, ale i nejedna historická postava. Práci a obětavost paní Lazárkové, která se velice pečlivě starala o naše zdraví a o štípance od zákeřných mochniček, by nedokázal vyvážit zlatem ani mocný římský císař. Moc si vážíme jejich práce a času, stejně jako jsme moc rádi za čas, který nám věnoval, jak nejvíce mohl, olešnický pan farář, otec Pavel, který bravurně zastal i roli apoštola Pavla.

Pro nejstarší žáky náboženství byl připraven nevšední výlet, kdy společně s naší farností zamířili do Ostravy do TV Noe. Ráno vyjely z Olešnice dva autobusy do mlhavého a deštivého počasí. V Ostravě nás čekala nejprve snídaně v nově rekonstruovaných prostorách televize. Následně nás Marcel Puvák doprovodil do kostela sv. Václava, který je v těsné blízkosti televize. Zde jsme prožili mši svatou se všemi, kteří se pro nemoc či stáří nedostanou do kostela a sledují tedy mši prostřednictvím televize.

Po mši svaté nás přivítal ředitel, otec Leoš Ryška. Připomněl, žemezi farnostmi, které do TV Noe zavítaly, jsme připutovali snad z největší dálky.

Zbytek dopoledne nás čekala prohlídka jednotlivých studií TV Noe. Odpoledne jsme navštívili katedrálu v Ostravě a následně i hornické muzeum.

Velké poděkování patří především nově vzniklé olešnické schole za nádherný doprovod během mše svaté.

o. Pavel

Activ8

Activ8 je název pro setkání české a slovenské mládeže na Velehradě, které se uskutečnilo 18.–20.7. Jeho smyslem a cílem byla společná oslava světového dne mladých se Svatým Otcem, protože málokdo měl tu možnost jet přímo na mezinárodní setkání do Sydney.

Ve čtvrtek odpoledne jsme v Olešnici nastoupili do autobusu a tím vlastně začala naše cesta na Velehrad. Během cesty ale začalo pršet a nepřestalo ani na Velehradě. Náš pobyt začal tím, že jsme se zaregistrovali, postavili stany ve stanovém městečku kousek od baziliky a program poslouchali zabalení ve spacáku.

Druhý den ráno už bylo hezky. Zašli jsme si na čaj, nasnídali se a vydali na předprogram, po němž následovala mše svatá ve slovenském jazyce a oběd. Po dvouhodinové přestávce byla možnost si vybrat přednášku a následně i křížovou cestu, podle toho, která se nám nejvíce líbila. Já jsem si vybrala přednášku „Milovat znamená i trpět“. Přednášejícím byl P. Peter Kremnický, který působí jako misionář na Ukrajině. Křížová cesta měla název „Cesta životem“. Této křížové cesty jsme se také zúčastnili. Po takto prožitém dni jsme si šli poslechnout benefiční koncert „PRO UKRAJINU“, na kterém vystupovaly hudební skupiny Tretí deň ze Slovenska a SonicFlood z USA. Před tím, než se všichni rozešli do svých stanů, proběhla závěrečná modlitba.

Následující den začal řeckokatolickou liturgií. Bylo to pro nás něco nového a neznámého. Řeckokatolický obřad se od římskokatolického v mnoha věcech liší. Zaujalo mě například, že svaté přijímání je podáváno v podobě čtverečku chleba lžičkou.

Potom přišel čas na oběd. Když jsme se posilnili, nastal ten pravý čas ke sportovnímu vyžití (od skákacího hradu až po veslařské trenážery). Kdo nechtěl jít sportovat, mohl si vybrat z celé řady přednášek. My jsme se vydali na povídání o salesiánech. Z velké nabídky workshopů jsme si vybrali téma „okultismus a esoterika“.

Poutě do Wambeřic

Nedávno jsme doma objevili starý poutní obrázek wambeřické svatyně ve dřevěném rámečku. Protože máme ještě v paměti naši zimní návštěvu tohoto místa, kam jsme se zajeli podívat a pomodlit při našem pobytu na DCM Vesmír v Orlických horách, začali jsme pátrat a vzpomínat s našimi pamětníky, jak to bylo dříve s putováním na toto poutní místo.

Do Wambeřic se chodívalo ještě za Rakouska-Uherska. Jezdával tam od nás povoz tažený koňmi, který vezl poutníkům zavazadla – rance s jídlem a oblečením. S koňským povozem jel kdysi na pouť i můj prapradědeček Josef Šafařík (1839–1899), někdejší křtěnovský starosta. Jedna cesta tehdy trvala týden!

Ve Lhotě u Olešnice bydlely dvě svobodné dívky, Anna a Josefa Kadlecovy, které se také toužily i při své chudobě, dostat na pouť do Wambeřic. Nechaly si proto narůst krásné, dlouhé, husté vlasy až po zem. Ty si potom ustrihly, prodaly a utržené peníze jim spolu s dalšími úsporami pomohly zajet na vytouženou pouť. Tyto jely totiž už vlakem – někdy kolem roku 1900. Ústním podáním se traduje, že děvčata po návratu z pouti vyprávěla o dobrodružné cestě, kdy vlak sjížděl z hor a strojvůdce měl velké problémy s ubrzděním přetížené soupravy. Pomáhali mu dokonce i muži – cestující ve vlaku.

Dnes je putování na poutě jistě daleko snazší, ale touha po setkání se s Pannou Marií a odevzdání Jí našich starostí a radostí, ta přetrvává i do dnešní doby.

M.Ad.

Duchovní obnova v Olešnici a misionářka Marta

Ve čtvrtek 29. května 2008 byla v Kněževsi připravená místnost i obětní stůl ke slavení mše svaté. Lidé se scházeli, přijel otec Pavel s panem varhaníkem a přijela také tmavá Felicie. Právě totiž dorazil pan Halva z Prahy z letiště s dlouho očekávanou dcerou Martou.

Ani nejeli domů a prvně se stavili na mši svaté. Marta dostala samozřejmě čtení, takže se všichni mohli přesvědčit, že česky mluví perfektně, i když zde byla naposled před osmi lety a v Mexiku, kde nyní působí, žádnou příležitost k ožívování své mateřštiny nemá. Po mši svaté se přivítala se všemi přítomnými. Bylo to velice srdečné a milé.

Další setkání s Martou jsme prožili na třetím farním dnu v neděli odpoledne. Povídala nám o tom, kde žije, jaké je její poslání, v čem spočívá její práce a také nám poutavě vyprávěla o Guadalupské Panně Marii.

V pondělí 2. června jsme měli setkání seniorů a Marta i naše pozvání přijala. Všichni seniori se nemohli farního dne zúčastnit a tak svoje nedělní vyprávění zopakovala. Uvedla však zase mnoho jiných poznatků, takže se rozhodně nenučili ani ti, kteří ji slyšeli už v neděli.

Marta žije zasvěcený život v Apoštolském katolickém hnutí Regnum Christi. Učí na farní škole. Věnuje se hlavně dívkám a mladým ženám a snaží se o jejich formování. Připravuje je na to, aby se dokázaly postavit do života a až založí rodinu, aby své děti vychovávaly ve víře a vedly je ke Kristu. Učí je milovat své bližní a ty, které jsou bohatší, nabádá, aby nebyly lhostejné k chudým a potřebným.

V pátek 6.června jsme prožili v naší farnosti úžasný večer. Měli jsme duchovní obnovu a využili jsme přítomnosti misionářky Marty Halvové. Ta měla nejdříve asi hodinovou přednášku na téma „Bůh je láska“. Povídala nám o tom, jak nás Bůh miluje a že i my ho máme milovat. Nejlépe mu svou lásku dáme najevo tak, že budeme milovat své bližní a že se dokážeme pro ně obětovat tak, jak se on obětoval pro nás. Svoji přednášku proložila i několika příběhy ze života.

Po přednášce byla kratičká adorace. Marta nám poradila, za co máme poděkovat a o co máme prosit. Pak následovala mše svatá. Po mši svaté pokračovala Marta druhou přednáškou, která byla určena hlavně mládeži a mladým rodinám.

Během obou přednášek jsme měli příležitost ke svátosti smíření, kdy nám byl po celou dobu k dispozici otec Pavel ve zpovědní místnosti. Na závěr duchovní obnovy jsme dostali požehnání.

Věřím, že budu mluvit z duše všech přítomných nebo alespoň velké většiny, když řeknu, že jsme měli silný duchovní zážitek, který nás bude ještě dlouhou dobu posilovat v našem všedním životě.

Na konec mi dovolte ještě jeden poznatek se setkání s Martou. Známa ji od malička. Vždycky byla hodné, milé a spíš tiché děvče. Dnes je z ní hodná, milá, vzdělaná, avšak sebevědomá mladá žena. V jejích očích je vidět, jak je šťastná, že uposlechla Pána a jde cestou, kterou ji určil.

Bože, děkujeme Ti za ni.

J.K.

Kostelní Vydří

Dne 3. června 2008 jsme vyjeli s našimi katechetkami na dvoudenní výlet s náboženstvím. Po několika přestupech jsme zastavili v Jihlavě, kde jsme si šli po zmrzlinovém rozchodu na náměstí prohlédnout jihlavské podzemí - katakomby. Potom jsme už spěchali do Vodního ráje, tj. koupaliště. Počasí bylo sice proměnlivé, ale přesto jsme se stihli i spálit od sluníčka.

Do Kostelního Vydří jsme došli (od zastávky autobusu do prudkého kopce) asi půl hodiny před začátkem mše svaté. Pro mnohé z nás byla tato mše zvláštním duchovním zážitkem, neboť ji sloužil kněz s velmi postiženými rukama - o to pečlivěji jsme celý průběh mše sv. sledovali a Jára s Vojtou také pomáhali - ministrovali.

Potom jsme se ubytovali na "statečku" - upravená chalupa v areálu u kostela. U večerního táboráku nás čekalo milé překvapení - přijel nás navštívit náš bývalý pan farář otec Roman. Ráno jsme vyšli na nákup do nedalekých Dačic. Po návratu se nás ujal převor Jeroným, který nám poutavě vyprávěl o zdejším chrámu, o Bibli, o svatých, o karmelitánech a také odpovídal na naše četné dotazy (jako např. jestli se mohou mniši chodit koupat?). Při povídání v kostele i před ním nás stihli nafilmovat kameramani z TV Noe, kteří zde právě natáčeli reportáž.

Po poledni jsme se rozloučili a odjeli domů, tedy autobus jel pouze do Bystřice, tam na nás čekali rodiče s auty, aby si nás odvezli. Díky jim a díky našim dobrým dodavatelům potravin jsme mohli mít výlet i levnější! Budeme na něj rádi vzpomínat. Kampak se asi vydáme příští rok?

Výletu se zúčastnili za 4. třídu Radek J., Marek, Jára, Radek G., Petra B., Pavlína, Petra Š; za 5. třídu Martina, Anička, Karolínka, Verunka, Vojta a samozřejmě katechetky Marie a Petra.

Ještě malý dodatek k místu, které jsme navštívili:

Při poutním kostele Panny Marie Karmelské byla již v pol. 18. stol. postavena budova kláštera. Ale osvětenství a vláda Josefa II. tehdy příchodu řeholníků zabránily. Až v roce 1908 zde začali působit řeholníci, nejprve komunita německá a až od r. 1921 do 2. sv. války jeden až dva čeští karmelitáni (více jich tehdy u nás nebylo). Příznivé podmínky měly nastat až po válce, ale nástup komunistů k moci je zmařil.

V současnosti tvoří komunitu karmelitánů v Kostelním Vydří pod vedením P. Jeronýma Josefa Ertelta pět bratrů, z toho čtyři kněží a jeden bratr laik. Ve službě poutníkům, při exerciciích a v zajištění praktického chodu kláštera pomáhají bratřím sestry karmelitky Dítěte Ježíše. Jejich komunitu tvoří nyní čtyři sestry.

Karmelitáni založili také v roce 1991 vlastní nakladatelství křesťanské literatury. Nakladatelství dosud vydalo na 1 000 titulů.

M.Ad.

Brno a Ostrava

Pro žáky prvních tříd náboženství byl připraven výlet do Brna. Objednaný autobus nás dopravil pod Petrov, odkud jsme se již pěšky vydali směrem ke katedrále. Zde se naše velká skupina rozdělila na menší skupinky a postupně jsme strávili dopoledne povídáním o světle a jeho významu ve vědě a zvláště pak v umění.

První skupinka nastoupila do sálu, kde si za pomoci projektoru a doprovodného povídání zopakovala, jak světlo vzniká, kolik barev má duha a kde všude můžeme využít fyzikálních poznatků o světle.

Další skupina začala dopoledne prohlídkou výstavy „Život Ježíše Krista“. V naprosté tmě jsme se brodili labyrintem chodeb, kde se postupně na stěnách před námi nořily obrazy a plastiky nasvícené takovým způsobem, aby dali vyniknout jádru svého poselství. My se tak učili číst a vnímat záměry malíře.

Další skupinu čekalo zdobení svíček ubruskovou technikou. Ty jsme potom na památku pěkného dopoledne vzali domů jako dárek rodičům.

Postupně jsme během dopoledne vystřídali všechna stanoviště. Po svačině z vlastních zásob nás ještě čekala prohlídka katedrály a věží kostela.

PS: Nyní se už umím v kostele dívat na obrazy a vychutnávám si hru slunečních paprsků, dopadajících do lodi chrámu.